

Kerstverhaal

Ruurd Halbertsma

Het was een guur najaar geweest. In november had de wind stormkracht bereikt, veranderde de regen in natte sneeuw en hagel, en diende de zon alleen maar voor het doen oplichten van de regenbogen. En dat gure najaar veranderde in december in een strenge winter. Vanuit de steppen van Oost-Europa woei een ijskoude wind Nederland binnen. Vanaf de Noordzee bereikten polaire sneeuwbuien onze kusten en bedekten het hele land met een forse laag sneeuw. In Leiden werd al jaren niet meer gestrooid, zodat fietsers zich met de fiets aan de hand glibberend door de straatjes bewogen. Het liep tegen Kerstmis.

In een studeerkamer aan de Hogewoerd zat professor Job van Luymen somber voor zich uit te staren. Hij had een deken omgeslagen om nog een beetje warm te blijven. De wind trok aan zijn dakraampje met het gebarsten glas en de verwarming liet alleen maar een rochelend gekuchel horen. Warm werd je er niet van. Hij was al jaren hoogleraar Semitische Talen in Leiden en een internationaal expert op het gebied van de Moabitische grammatica. Maar het zat hem niet mee. Studenten bleven weg van zijn colleges, de faculteit wilde zijn positie wegbezuinigen en zijn vrouw had tijdens een cruise een andere man leren kennen. Hij had niet mee willen gaan op die vreselijke boot met die vreselijke mensen. Maar nu was hij alleen. Zijn huis op het Waardeiland was verkocht en hij woonde nu op een verdieping met drie kamers op de Hogewoerd. Hij zuchtte en nam een slok thee. Koud geworden.

God, hij had trek in een borrel. Maar die cafés in Leiden zaten vol met ballerige studenten. Waar kon je nou in alle rust genieten van een lekker glaasje oude jenever? Wacht eens even... Hij had lang geleden een keer met zijn vriend Harm Beukers geluncht in de Faculty Club, een keurige tent. Hij zocht op de website van de universiteit en zag dat ze elke dag open waren tot 10.00 uur 's avonds! Hij moest de deur uit. Hij pakte zijn jas, trok wanten aan en deed een ijsmuts op. Buiten was het vreselijk koud.

Het was vijf uur 's middags en al flink donker. De wind was gaan liggen, maar het sneeuwde nog wel. Job liep door de Hogewoerd, stak de St. Jorissteeg over en zag een restaurantje. Vroeger was daar een bloemenstal geweest, "De roos van Bethlehem". Hij had er in betere tijden wel eens rode Euphorbia's oftewel kerststerren voor zijn vrouw gekocht. Diep in zijn jas gestoken liep Job verder, stak de Breestraat over en wandelde het Steenschuur op. Bij het Kamerlingh Onnes Gebouw was een sneeuwballengevecht aan de gang tussen rechtenstudenten, de jongens in ski-jacks, de meisjes met die houtje-touwtje jassen en stevige Uggs. Job dook weg voor een sneeuwbal en maakte zich uit de voeten. Stomme kakkers. Hij liep langs de Oude UB en langs Barrera. Aan de overkant brandden lichtjes in het Academiegebouw. Leek wel Anton Pieck, wat een kitsch. Maar daar moest hij wel wezen. Hij

glibberde de Nonnenbrug over en ging na het hek rechtsaf het academiegebouw binnen. Ja, daar was de Faculty Club. Hij zag het portret van Harm Beukers hangen, zo jammer dat hij er niet meer was. Hij kwam in een zaal, waar vrolijke klassieke muziek weerklonk en dames en heren in druk gesprek waren. Nee toch, een receptie! Dat had hij nou weer! Daar ging zijn borrel!

‘Collega Van Luymen, goed je te zien! Jij komt nooit op onze bijeenkomsten, maar je hebt kennelijk goede voornemens. Kom binnen, man!’

Een vriendelijke man met een zilveren haardos nam Job bij de arm. Job gaf hem zijn winterjas, wanten en muts. Hoe heette die man in zijn blauwe blazer ook al weer?

‘Dank voor de invitatie, maar is dit niet een besloten bijeenkomst?’ vroeg Job aan zijn begeleider.

‘Besloten ja, maar niet voor hoogleraren. En dat ben jij toch? Ik was een keer prorector bij een promotie, waar jij bij betrokken was. Ging over een of ander obscuur taaltje uit een ver verleden. Was wel een leuke meid trouwens, die promovenda. Maar dat mag je tegenwoordig niet meer zeggen!’

De vriendelijke man met de zilveren haardos nam Job mee de zaal in en stelde hem voor aan verschillende mensen. Hij kreeg een glas oude jenever van het merk Rutte. Verschillende mensen stelden zich aan hem voor en informeerden naar zijn werkzaamheden. Op een bepaald moment raakte hij in gesprek met een vrouwelijke hoogleraar klassieke talen. Hij had haar vorig jaar op een taalkundig congres in Barcelona ook ontmoet.

‘Collega Van Luymen, wat leuk om u hier te zien! Ik kijk erg uit naar de publicatie van onze congresbundel. Uw lezing over de verbanden tussen het Moabitisch en het Edomitisch was reuze interessant. Ik had u destijds nog willen zeggen dat er mogelijk ook connecties met het Ammonitisch bestaan. Zullen we daar een keer over bijpraten? Als we ook de Griekse bronnen uit de 8^e en 7^e eeuw v.Chr. erbij betrekken zijn we hard op weg naar een reuze interessante aanvraag voor een ERC Advanced Grant. Met u als PI. Een keer lunchen in het nieuwe jaar?’

Het duizelde Job. De muziek was prachtig en wat een vriendelijke mensen allemaal! Geïnteresseerd in zijn vakgebied. De mogelijkheid voor een aanvraag bij de ERC in Brussel! Daar zouden ze bij de faculteit van opkijken! Van Luymen had *earning capacity*! Hij nam nog een glaasje jenever en keek naar de leuke hoogleraar voor hem. Hij zag dat zij geen trouwring droeg... En dan het vooruitzicht van een lunch met haar, volgend jaar...

Plotseling realiseerde hij zich dat hij nooit lid was geworden van ProParte. De vriendelijke grijze heer stelde hem voor aan een zekere Aty van der Leden, die zijn gegevens noteerde en

alles voor een lidmaatschap in orde zou maken. Om zeven uur eindigde de muziek en wenste de voorzitter iedereen goede feestdagen en een gelukkig nieuwjaar. Job trok zijn jas aan. Er kwam een glimlach over zijn gezicht toen hij de hoogleraar klassieke talen op hem af zag lopen. Ze keek hem aan en zei: 'Zullen dat samen een keertje eten naar voren halen? Ik heb wel zin in een pizza. Zullen we naar Panini wandelen, op de Doezastraat?'

Met een gevoel van gelukzaligheid wandelde Job met haar mee, de winterkou in. Het was glad. Zij accepteerde graag de arm die hij haar aanbood. Het begon weer zachtjes te sneeuwen toen hun silhouetten zich vervaagden in de gevelrij van het Rapenburg.

